

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Syntaxis Joa[n]nis Despauterij Niniuit[a]e Berga[rum] diui
Guinnoci ludimagistri**

**Spauter, Johannes de
Argentorati, Anno, M. D. XV.**

Appositio, Apponens coniunge pari casu duo fixa. Esto res eadem
declaratumq[ue] præito.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70853](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70853)

Int notant in descriptone qua... pta ppare vq metapopone... hunc bapth p... 3... m... f

Ioannis Despauterij Niniuite.

imunis. i. exēpt^o q̄si ad munia, q̄ sunt popularia grauatina, nō obli-
gatus. Quinti. lib. iij. An illi accidat uiro bono esse uel malo, & lib.
iij. Procuratori em̄ tibi esse non licuit. Martialis ad Carinū, Nobis
non licet esse tam disertis. Philelphus li. epi. i. Prolixiori mihi esse nō
licuit. Exēplū posterioris, quia maius est dubiū. Hora. Me primū il-
lorū dederim q̄bus esse poetas Excerpta numero, legi quibusdam li-
bris q̄bus esse poetis, Hypimestra ad linū. Quo mihi cōmissio non li-
cet esse piam. Quinti. li. viij. An huic esse procuratorē liceat, & li. iij.
procuratorē tibi esse non licuit. Terē. in Heaut. Nō expedit bonas
esse uobis. Cēsar lib. vi. de bello gallico. Quibus iam licet esse fortis
natūsimos. Luca. li. iij. Nūquid tibi magne per umbras. Perq̄ meos
manes generū nō esse licebit, & in sacris. Dedit eis potestatem filios
dei fieri, quia fieri ambulat cū esse. Et alibi, Nūquid molestos esse ho-
minibus est parū uobis. Nebrissenis ait recte sic dici, quia actūs præ-
cedens implicat qui ppter datiuū facile intelligit neq̄ exprimet. q̄s
em̄ sic loquutus est, licet huic hūc esse pcuratorē &c. Possumus q̄q̄,
ut Badius cum alijs quibusdā doctūsimis, ordinare sic ut infinitum
ante se nihil habeat, post se actū, ueluti esse procuratorē licet huic, et
totū esse pcuratorē fungit officio nū, ut discere ē bonū &c. dedit eis
hoc. f. filios dei fieri, quod fungetur officio accusatiui &c. ubi eē nāq̄
nullū casum ante se habet, nec intelligit nū, si casum a tergo habue-
rit, actūs erit, esse pauperē pstat q̄ esse diuitē iniuste. In hac regula nō
sine autoritate temere loquēdū est. Ouidi. Speremq̄ in molli mo-
bilis esse thoro, quia licet excusent p subauditionē actū nollē dicere,
sperē esse mobilē, nec sperē me esse mobilē, licet nihil sit forte uitij, re-
ctius tñ dico, spero esse mobilis, ut uolo esse doctus, q̄ uolo me esse
doctū libentius dixerō. Est tñ ubi, p nō magis desyderē actūs, pfer-
tim a parū elegātibus. Ouidi. lib. xij. meta, sed em̄ quia retulit A iax.
Esse louis p nepos, p rettulit esse iouis pronepotē. Et li. i. de Ponto ad
Maximū. Hoc ubi, uiuendū est satis consequar aruo Inter inhumanos
nos esse Poeta getas, licet autē dicere, Apparet seruus hic eē dñi pau-
peris. De fore dicūt quidā idē quod deesse, de grō, uocatiuo & abla-
tiuo Lancilottus, uir mea quidē sentētia exercitatūsimus, dicit nō re-
periri exempla scio dari solere uolentis esse boni &c. sed autoritatē
poetę aut oratoris quærimus, Esse dei &c. philosophis relinquimus
audiui Ioannem esse doctum &c.

Appositio,

Apponens coniunge parī casu duo fixa.
Esto res eadem declaratumq̄ præito.

Ioannis Despauterij Niniuitæ.

quutus est inquã abraã &c, Tu ne dicas loquor ad Petrũ & Paulo. Cui substãtiuorũ adiectiuũ adhareat sensus indicabit. Ego ille Marcus Tullius Cicero. Dicunt appositionẽ aliqui esse de his ante dictũ est. In medio substãtiuorũ ponit cõiunctio, sed dũtaxat ubi uni duo apponũtur, ut maria & mater & uirgo, sit tñ ex tribus sine coniuñtione in p̄noie, noie, cognoie, imo etiã agnoie. ut Marcus Tullius Cicero. Põt mediare abltũs noie, ut uidit Iesus hominẽ sedentem in telonẽo Mattheũ noie. Ex duobus pure adiectiuis non fit appositio quia musicus grãmaticus &c. sunt pene substãtiua, ut musicus canit hic est bonus musicus, nõ sic aut̄ (de q̄ frustra digladiãtur dialectici) Ioãnes est quãtus albus, uel qualis albus. Seruius in illud Virgi. Androgeo galeã clypeiq; insigne decorũ. Induit, ait insigne ornamentũ & decorũ adiectiuũ est, ne sint duo epitheta quod apud Latinos uitium est. fecit tamen Virgilius paucis uersibus, ut lenta quibus toro no facilis superaddita uitis. Hęc ille. Epithetũ penultima breui &c. i. adiectiuũ, uel quid eius loco &c. Fit appositio p̄ oẽs casus, ut arbor lycomorũ ris ri. ri. ro. rem. rum. &c. ut præcurrens Zacheus ascendit in arborẽ lycomorũ, Hieremias. Mittã uobis serpentes regulos. In Euangelio dicitur, Videns arborẽ ficũ, sed possunt diuersa esse, qa ficus etiã fructus est, ut si dicerẽ arbor dulcissimi pomi, sed boni auctores semper consulẽdi. Dicimus arbor quercus & arbor querna. Boeti, Quernas tendit ad arbores. Deus Habraã non est appositio, quia genitiuus est Habraã. In Mattheo dicitur, Oblatus est ei unus q̄ debebat decem milia talenta, Appositionem esse dicunt, maluissem dicere talẽtorũ & duodecim milia signatorũ q̄ signati, nisi excuses, ut Badius, signati ad duodecim milia, sed de mille & mille & milia in regimine genitiui, non sunt audiẽdi qui dicunt milia fuisse adiectiuum Philelphus in satyris dicit millibus uenenis millib⁹ rixis, ut notaui Thessaliensis. Magis cõmune aliquãdo intelligit, ut am correptam, sola bubo, preneste sub ipsa, de quibus in synthesi. Duobus p̄fertim modis diuersorũ numerorũ substãtiua in appositione eẽ contingit. Priore quidẽ si alterũ alterius numero careat, ut urbs athens, pisces signũ, posteriore si alterũ sit collectiuũ. Ouidi. Quid meruere boues animal sine fraude dolisq;. Simplex ac rectũ natũ tolerare labores. Inuenies id quoq; ubi neutra causa locũ habebit ubi ergo fieri debeat sensus indicabit. Annectã confuse plura exempla. Virgii. Formosum pastor corydon ardebat Alexim Delitias dñi. Iuuenal. Q̄ta est gula quẽ sibi totos Ponit apros animal, ppter cõuiuia natũ Item, Ego suscitabo chaldeos gentẽ amarã &c. ubi copulatũ uirtute plurale est. ideo super sedendũ cenleo.